

Karel Klaproos.

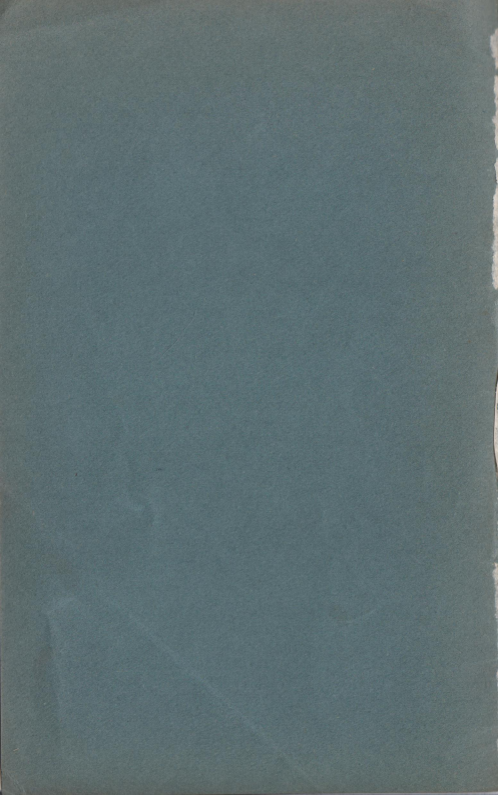
Een Kerstvertelling

LEEREN

H. Hulstra.

Uitgegeven door de Evangelische Vereen. „Zutphen“.

Typ. C. v. d. VLERK, — Leeuwarden,
1908.

Karel Klaproos.

„Karel, breng jij die schoenen eens naar den burgemeester!”

Dat zei oude Klaproos tegen zijn zoon, die gereed was naar school te gaan.

Karel nam de heeren-bottines in de hand, en zag door de half openstaande kamerdeur naar de klok.

„Ja, ja,” hernam de vader, „het is nog ruim de tijd! Ge kunt wel tienmaal heen en terug voor de schoolklok slaat. En opgepast, ventje! Er is ook nog best de tijd om kattedwaad te doen, versta je?”

Floeps! De deur van het schoenwinkeltje sloeg dicht.

Baas schoenmaker keek door het deurglas zijn eenigst kind achterna. Hij had er reeds wat zorgen mee! „En dan de moeder altijd sukkelend,” zucltte hij, „maar,” ging hij voort „daarom behoeft hij niet slecht te worden!”

Slecht? En de man verschrikte van zijn eigen woorden. Toen zag hij omhoog naar de grijze wolken. Bad hij voor zijn zoon?

„Daar is de verleiding al,” mompelde hij verder. Twee knapen van Karels leeftijd staken de straat schuins over. Hij hoorde ze roepen: „Zeg, Klaproos, ben je straks bij school?”

Op het toestemmend antwoord werd weder terug-geschreeuwd: „Moet je voor de ouwe alweer?”

„Zeg, hou je mond!”, zei Jasper Knol en stootte zijn vriend Dirk van Driel met den elleboog in de zij, „daar staat hij!”

De jongens waren in een oogwenk verdwenen.

Baas Klaproos ging even in zijn woonkamer en sprak met zachte stem door de reet [van de bedsgordijnen tegen zijne zieke vrouw.

»Heb je hem een goede vermaning meegegeven?» klom het van de legerstede.

»Ja, ja, dat is in ordel" was het bescheid.

Daarna ging de vader aan zijn arbeid. Hard moest hij werken, hard, o zoo hard! Al was hij ook de eenige schoenmaker in het kleine dorpje Blokpoort, er kon toch niet meer af dan het loon van een jong knechtje. De zieke nam zooveel! Doch, wat zou die zware arbeid hem deren! Hij was gezond en sterk. Als zijn zoon . . .

Met een bezwaard gemoed zette baas schoenmaker zich op zijn driestaf. Klom er uit beide ouderharten geen stille vrage tot den Vader in de hemelen om het behoud van hun lieveling?

* * *

Dicht bij het huis van den burgemeester ontmoette Karel Nellie, het dochtertje van den veldwachter van der Laan. Zij had een prachtigen, grooten, glanzenden appel, een franschen kroon, in de hand.

»Zeg, Nel, waar heb je die weg?»

»Van Agneta, uit burgemeesters tuin. Ze wierp hem mij over de gracht toe.»

Karel zag in het rond of hij burgemeesters-dochter ook nog ontdekken kon. Er was echter niets in den tuin te zien. Kostelijke rijpende vruchten hingen aan de volgeladen takken.

»Neen, joggie," plaagde Nellie, »jij wordt voorbij gepart.»

»'k Wil er ook niet een hebben," meesmulde Karel en watertandde toen het lachende meisje den grooten dikken appel zegevierend in de hand omhoog hield.

Hoe spiegelde Karel die vrucht in de oogen!

»De druiven zijn zuur, vosje! Je blijft er lekkertjes af, hé!" zei ze spottend.

»Krijg hem dan! Krijg hem dan!" sarde ze en ging den appel omhoog werpend en weer opvangend, hup-

pelend den weg op.

De oogen van den jongen hingen aan de glimmende vrucht. Daar rolde ze over den grond. Met één sprong was Karel het gillende meisje voor en schopte den franschen kroon voor zich uit. De appel danste den weg af, beschreef een sierlijken boog op den groenen waterkant en plofte in de tuingracht van den burge-meester.

„Leelijkerd,” snauwde Nellie den grijslachenden knaap toe.

„Dat heb je er voor,” was 't antwoord en Karel wipte, vlug als een konijn, naar de schoolspeelplaats.

Het meisje stond een oogenblik besluiteloos aan den oever. Ze berekende, dat hare armen te kort waren. Ze zag om zich heen, maar er was geen stokje om hem aan te halen.

„Wat is er aan, Nel?” klonk 't opeens van den overkant. Daar stond Agneta.

„Och, die leelijke jongen van Klaproos heeft mijn appel hierin gegooid en hoe zal ik hem er uit krijgen? F'ad ik maar een stok of zoo iets!”

„Hier,” riep het kind van de overzij, en ze brak een tak van een boom. „Ik zal dezen stok er over werpen. Hou je dan aan die wilgen vast, dan krijg je hem. Maar, Nel, laat 't ook maar, dan geef ik je morgen of zoo een andere. Zie je, ze zijn nog niet eerlijk rijp, zegt pa. En pa is wijs met zijn fransche kronen!”

„Nee nee, geef me dien stok maar, dan krijg ik hem gemakkelijk,” zei Nellie.

Agneta wierp haar den afgescheurden tak toe en Nellie bukte zich. Ze hield 't gladde twijgen van den wilgenboom goed vast, rekte zich, rekte zich nog eens uit, goed flink uit. Hé, daar had ze hem bijna!

„Dat ding is zoo rond en glad,” zei ze mistroostig, „het draait als je er op slaat”.

„Nog eventjes!” riep Agneta. „Hoe jammer, daar had je hem!”

Weer bukte het kind zich . . . plomp . . . plomp . . .

In 'n oogenblik was Nellie in het water verdwenen.

„Hélllp! . . . hélllp!” gilde en schreeuwde Agneta en stak de armen omhoog van vertwijfeling.

„Helliip !“

Met de handen in de broekzakken wandelde daar doove Age den weg af. 's Morgens, 's middags en 's avonds luidde hij de klok in den ouden, stompen toren. Bedaard zijn pijpje rookende, sukkelde hij naar huis.

„Age, Age!“ schreeuwde Agneta.

Age zag het meisje in haar wit japonnetje daar wel staan

„Wat scheelt er toch aan?“ dacht hij

„Age, Age! Help, Help!“

De doove man hoorde het niet. Agneta stampvoette, wees met de hand in 't water naar de overzij en riep: „Nellie, ligt er in! Toe, gauw! Gauw!“

Daar kwam ook de huisknecht van den bur, omeester door den tuin aanrennen

Op dat oogenblik zag de klokkenluider, dat er iets in 't water lei.

Er kwamen bellen boven en ja, daar zag hij een hoofd even aan de oppervlakte komen. Hij sprong nu padoes bij den wal neer en had het geluk, terwijl hij halverwege in de gracht stond, het kind te grijpen.

Er kwamen meer menschen aan.

„Dood“, zeiden sommigen toen het kind op den weg lei.

„Dokter halen! Dokter halen!“ gilden anderen.

Maar te midden der tierende menigte nam de klokkenluider het meisje op zijn armen, liep met zijn eigen natte kleeren aan, het eerste het beste huis binnen. Juist kwam dokter op de fiets er op toe

„Goddank“, riepen de menschen die buiten stonden te wachten. Een oogenblik van spanning volgde. Daarna kwam er iemand naar buiten stormen, di. juichte: „Zij leeft!“

* * *

Des avonds tusschen licht en donker slenterden drie jongens langs de straat te Blokpoort. Hier en daar werd een lantaarn opgestoken waar de boomen den weg erg donker maakten, maar overigens was het

vrij helder licht. De maan kwam langzaam op, maar verdween dan weer achter een voorbijdrijvende wolk.

Karel Klaproos zag het hemellicht juist weer te voorschijn komen,

Het stond nu vlak boven het zwarte donker van burgemeesters tuin.

„Jongens” zei hij, tegen zijn makkers, „ik had van avond grooten trek in een appel. Wat zeg jij ervan Knol en van Driel?”

„Of ik!” riepen de knapen in koo.

„Heb je d'r soms in je zak, Klaproos?” vroeg van Driel

„Nee, jongen! Ik heb ze niet! Maar de burgemeester heeft er wel een paar te veel. Zullen we hem eens bezoeken?”

Het voorstel werd terstond aangenomen.

„Ze zijn van 't bovenste plankje”, zei Karel, „vooral de fransche kronen zijn niet te versmaden. Hij kan ze alleen toch niet op. Komt, we zullen hem een handje helpen!”

„Hoe zullen we d'r bijkomen?” vroeg Jasper Knol. Hij begon eigenlijk een beetje angstig te worden. «Weet je secuur, dat de huisknecht niet thuis is? Die zie 'k wat vaak in den tuin omscharrelen. Hij zal 'r ook wel eens een weggappen”.

„Knol is bang” zei Karel.

„Meeu je dat Klaproos? Dat zal je zien”.

Ze liepen met hun drieën de weide in en kwamen zoo om den tuin heen voor een hek, dat ze overklommen. Daarna bleven ze staan.

„Klaproos en van Driel gaan er in” zei Jasper, „dan ga ik onder den boom, terwijl jullie schudt. Ik raap de appels op en als ik onraad merk, zal ik je dadelijk waarschuwen”.

Achter elkaar, ineengedoken naderden de dieven den eersten vruchtboom. „Even verder” zei Karel, „daar staat een fransche kroon. Je kunt hem duidelijk staan zien. Zie maar, nu schijnt de maan juist op de groote appels.”

„Hier hier”, zei Jasper Knol, „eerst in dezen boom. Wij wagen ons niet te ver in 't hol van den leeuw”.

Twee jongens klommen omhoog en schudden. Aan alle kanten ploften de appels op den grond. Jasper Knol had geen handen genoeg. Zijne zakken stonden al stijf.

Opeens was hij stil. Liep daar iemand door den tuin? De klimmers daarboven riep hij toe: „ast! ast!”

De maan kwam weer in volle kracht te voorschijn.

Dorh opnieuw dook ze weer achter een grijze wolk. Dan liep de schaduw over weiden en akkers en ook over den tuin. Die schaduw had Jasper gezien.

Hij begon te beven. Zenuwachtig bukte hij zich om naar een appel te grijpen, toen zag hij de zwarte schaduw alweer

Nu maakte zich de schrik van hem meester en sloeg hij op de vlucht. Karel en Dirk lieten zich nu ook fluks uit den boom glijden. Ze struikelden over de ronde appels, die in menigte op het gras lagen en haastten zich het hek te bereiken. Karel, die de achterste was, kon niet vlug genoeg het hek over en bleef aan een ijzeren punt met zijn broek hangen. De heele pijp scheurde van onderen tot boven. In vliegende ren had hij zijne makkers spoedig ingehaald. Achter de kerk kwam men bijeen.

„'t Is niets geweest” zei Karel.

„Een vogel of een vleermuis” merkte Dirk op.

„Het was één” antwoordde Jasper, „maar wat het was, weet ik niet. Maar het was wel iets!”

De buit werd te voorschijn gehaald. Zeven stuks moesten gedeeld worden.

„Kijk” zei Dirk, „laat Klaproos twee hebben en een kleintje, want z'n broek is ook kapot en hij heeft ons den weg gewezen”.

Hij zette zijne heldere witte tanden in de malsche vrucht. De anderen volgden zijn voorbeeld en gingen den weg op naar huis.

„Jonge, jonge, wat heeft die burgemeester me toch lekkere appeltjes” zei Dirk, toen hij den laatsten beet in den mond had. „Zeg eens Knol, heb je soms ook eentje in de zak voor je zelf gehouden, baasje?”

Jasper stak de handen omhoog en riep: „betast me maar!”

Eenklaps barstte hij in lachen uit!

„Zie me dien Klaproos eens!“ zei hij.

Karel had zijn rooden zakdoek om het been gebonden, om zijne broekgedeelten bijeen te houden. „Je krijgt wat met den spanriem, Klaproos“, riep hij, „je ouwe staat al op de wacht“.

Karel stapte op de stoep, de huisdeur binnen, zijn vader voorbij.

Deze volgde hem op den voet.

„Karel, waar ben je geweest?“ vroeg hij.

„Ik Heb een beetje gewandeld, vader!“ was 't antwoord.

„Kijk je broek en kleeren eens! Alles vuil en de broek kapot! Weet je wel jongen, dat je een zieke moeder hebt en dat we arm zijn?“

De knaap at zijn boterham op. Hij liet z'n vader praten. Toen hij op bed lei, nam hij zich vast voor alleen naar den tuin van den burgemeester te gaan. Hij moest eens die fransche kronen proeven!

Veldwachter van der Laan zat op het gemeentehuis van Blokpoort in de wachtkamer. Hij moest daar elken morgen wezen om orders van den burgemeester te halen. Thans zat hij er met een bedroefd hart. Hij stond telkens op en ging dan weer zitten. Zijne gelachten waren bij zijn lief dochtertje, dat den geheelen nacht in ijlende koorts had gelegen. Wat was dat een nacht geweest!

Hoe zou het thans thuis wezen? O, kon hij daar den geheelen dag maar bij haar blijven, naast haar ledikant om het klamme handje in de zijne te houden! Maar hij had dienst! Doch van avond, ja, van avond zou hij weer thuis zijn! En al was hij nog zoo moe, neen, voor zijn kind voelde hij geen moeheid! Als zij maar beter werd!

En zachtkens fluisterde de man: „O Heer! Red mijn kind uit doodsgevaar! Bewaar het! Bewaar het!“

Daar werd gebeld. De burgemeester riep hem. Haastig wischte hij zijne tranen weg.

Hij klopte aan de deur van burgemeesters kamer,
„Binnen!“

„Goeden morgen, burgemeester!“

„Wat heb jij gisteravond en van nacht toch uitgevoerd? Heb je geslapen? Daar hebben de schavuiten van nacht een prachtige appelboom bijna leeggeschud. En jij let niet op de dieven!“

„Burgemeester!“

„Nee, neen! Hou je mond met „burgemeester“! Je doet je plicht niet. Als dat zoo voortgaat, moet ik naar een anderen veldwachter omzien. Begrepen? Dit is de laatste waarschuwing! Zet je oogen wat wijder open man, en laat je hoofd niet zoo druilerig hangen! Dat is geen houding voor de politie! Jij brengt het dorp in opspraak door het land“.

„Burgemeester!“

„Ik heb 't je gezegd! Geen praatjes meer! Als je de dieven niet pakt, ligt je ontslag klaar!“

Van der Laan spoedde zich naar den tuin van den burgemeester. Jawel! Hij zag de voetstappen tot aan het hek.

„Zoo! Zoo!“ dacht hij, „de dieven gaan dus de weide om, niet kwaad bedacht. Maar zij zullen mij op post vinden“.

Voorzichtig maakte hij een schuilhoek in orde, waar hij van avond een plaatsje kon vinden.

Toen hij dat klaar had overviel hem plotseling een groote onrust. „O God! Mijn kind!“ Endan denkende aan den woedenden burgemeester, aan zijn ontslag, aan broodsgebrek, stamelde hij stil voor zich uit: „Leer mij toch mijn smart vergeten, Vader! Hier moet ik mijn plicht doen! Om mijn huisgezin! Geef mij toch kracht!“ Den geheelen dag was de veldwachter in de weer. Toen het 's avonds donker was verschool hij zich. Het begon te regenen en des nachts om twaalf uur ging hij klets nat naar huis.

„Gevonden?“ vroeg de burgemeester den volgenden morgen.

„Nee, burgemeester, tot twaalf uur, niets.“

„Er staan toch voetstappen in de paden. Het zijn jongens voetsporen, Kan jij nog niet eens jongens betrappen? Och, van der Laan, je kunt niet man! Ze ben je veel te glad! Ze nemen een loopje met jou!“

„Burgemeester, mijn dochter! Ik heb vannacht een paar uur kunnen slapen.“

„Je moet niet slapen! Je moet] op mijn appels passen, versta je!“

Karel Klaproos heeft woord gehouden. Wat maalde hij om zijn vader! Hij zat geduldig achter de kerk te wachten en toen het schemerig werd sloop hij de stille weide door en over het hek. Hij bukte zich heel diep in een greppel en kwam eindelijk in de nabijheid van den begeerden boom. Het was nog niet recht duister, maar dat hinderde niet. Er was hier toch niemand in den grooten tuin.

„Ha, ha!“ riep hij, „daar zijn precies dezelfde appels als Nellie had.“ Hij stak gretig de hand naar een prachtige vrucht uit. Maar op 't zelfde oogenblik zag hij ook de glimmende knopen van den veldwachter. Karel liet zich op den grond vallen en sprong weg door hevigen schrik bevangen. Zijn klompen wierp hij onder 't loopen uit. Hij bemerkte evenwel, dat de zware stap van van der Laan al nader en nader kwam. Hij was vlak achter hem. Hij zou zijn schouder grijpen.

Mis! Karel draaide zich plotseling om en rende een anderen kant uit, naar de oprijlaan. Maar ook nu haalde de veldwachter hem in. De jongen sprong achter de boomen. Maar hoe vlug en behendig hij ook telkens om de dikke stammen heen sprong, het mocht niet baten, en vóór de oprijlaan greep van der Laan hem stevig in zijn kraag.

„Zoo, zoo!“ zei hij, „ben jij de appeldief, mannetje! Wij zullen je eens bij den burgemeester brengen.“

Geduldig als een lam ging de knaap mee. De burgemeester was zeer verheugd en gaf bevel den dief een nacht in den toren te brengen.

„Ga jij dan naar huis van der Laan,“ zei hij, „mijn dochter Agneta vertelde mij zoo pas na den eten, van uw ziek kind. Weet je ook hoe ze in mijn gracht kwam? Is dit de jongen van baas Klaproos?“ vroeg hij toen het ganglicht op Karel viel. „Je bent een zeer slechte

jongen, versta je? Weet je wel, dat je moeder niet beter wordt door jou? En dat je vader alle dagen om je zucht? En weet je wel, dat de veldwachter een ziek kind heeft? Dat Nellie om een appel, die een ondeugende kwajongen in 't water schopte, bijna verdronken was? Allo, marsch! Naar den toren!"

Kort daarna ging de burgemeester baas Klaproos opzoeken.

„Burgemeester“ zei de schoenmaker, en hij weende, „ik bid van God, dat mijn jongen morgen beter thuis komt, dan hij er heengegaan is; zeg het hem, dat zijne moeder alle dagen en nachten zijn naam noemt. Wij kunnen niet zonder hem leven!"

„Ja, ja“, zei de burgemeester, „'t komt in orde!"

Den volgenden morgen stond Karel met gebogen hoofd en rood beschreide oogen in burgemeesters kamer. Er werd geen woord tusschen beiden gewisseld. Welk wonder was er in dien stillen nacht in het duistere torenhok gebeurd?

„Ga naar huis, jongen!“ zei eindelijk de burgemeester, „je brave vader en voortreffelijke moeder wachten met smart op jou!"

„Hij schreit zich beter“, dacht de veldwachter, die hem het gemeentehuis uitliet.

Karel durfde het hoofd nauwelijks opheffen. Doch toen hij het huis van van der Laan voorbijging, zag hij tersluiks de gordijnen voor het raam ter zijde geschoven. Achter de vensterruit zat op het ledikant Nellie uit te kijken en hij meende dat Agneta naast haar stond.

Zoo was het ook. De beide meisjes zagen den knaap loopen en Nellie's moeder, die het tooneel gadesloeg, dacht: „mijn dochter is Goddank herstellende naar het lichaam, 't is te hopen voor zijn ouders, dat de jongen herstelt naar de ziel.“

Er kwam stille blijdschap in Karels hart, toen hij Nellie daar met haar bleek gelaat had gezien.

Moeder lei op bed te wachten. Den geheelen nacht had ze de uren geteld. Telkens als de bel ging vande winkeldeur, dacht ze: „daar is hij!“ En vader kon ook niet rustig in zijn werkplaatsje meer zitten blijven.

Hij zag al eens vaak uit.

Eindelijk daagde hij op! Hoe zou 't met hem wezen?
Toen Karel den winkel door ging, richtte hij het eerst
zijne schreden naar moeders kamer en bleef voor haar
bed staan

Vriendelijke oogen zagen op hem neder!
Hij vernam niet eens dat vader achter hem stond.
„Mijn lieve, beste jongen!” zei de zieke.
Karel begon hevig te snikken.

„Kom eens bij moeder,” klonk het zacht.
Karel greep hare hand en besproeide ze met heete
tranen.

Maar zij sloeg hare beide armen om zijn hals en
kuste hem en weende zacht met hem mede.

Toen voelde Karel vaders zware hand op zijne
schouders en aan zijn oor hoorde hij zijne stem: „Ik
ben zoo blij, mijn jongen!”

Nu jubelden Gods engelen in den hemel!
„Mijn zoon was dood en is herleeft, en hij was ver-
loren en is gevonden.”

Des middags moest Karel weer naar school. Voor
hij wegging wilde hij moeder nog wat water geven.
Ze had zoo'n dorst.

„Wacht er zitten nu appels aan onze boompjes, ik
zal moeder eens verrassen!”

Toen hij achter in het tuintje stond bemerkte hij
niet één vrucht meer aan de takken. Hij begreep dat
de jongens ze gestolen hadden.

Bij de school gekomen stormden Jasper Knol en
Dirk van Driel luid lachend op hem af.

„O jé, Klaproos, wat heeft jou vader lekkere appels!
Toen jij van nacht in 't hokje zat, heeft hij ons getraceerd.
Heb je d'r soms meer?”

Karel keerde zich vol verontwaardiging van hen af.
Nu voelde hij eerst recht welk een slechtaard hij was!
Hij verachtte zich zelf!

Een veertien dagen later kwam Karel hard loopende
thuis.

„Vader”, zei hij, „de vrouw van den winkelier van der

Goot heeft de influenza en nu vroeg hij mij of ik morgens en middags zijne kleine kinderen naar de bewaarschool wou brengen en er weer uithalen. Mag ik?"

„Wat zegt moeder er van?"

„Moeder vond het goed. Ik sterk al wat aan en je behoeft mij niet zooveel meer in huis te helpen, zei ze. Maar de schoenen wegbrengen en alles wat vader heeft, zal ik ook doen.“

„Ja, jongen, doe het dan maar!"

Zoo gingen de herfstmaanden om.

Het Kerstfeest naderde!

De Zondagschool te Blokpoort vierde ook altijd feest. Een groote Kerstboom kwam dan in de kerk. Dan was bijna niemand van de ouderen afwezig om de kinderen zoo recht vroolijk te zien.

Dominee had al lang in zich zelve van Karel Klaproos gedacht, hoe die jongen toch geheel als een blad was omgekeerd. En menigmaal als hij naar Klaproos in de laatste weken bezocht, verhaalde hij met een glans van genoegen op zijn gezicht, dat Karel toch een uitnemende leerling geworden was.

Dan blonk moeders oog van blijdschap en vader glimlachte stil voor zich zelf.

„Dat komt zeker terecht“, zei dominee.

Op den laatsten Zondag voor het Kerstfeest, toen de kinderen allen reeds uit de Zondagschool heen gegaan waren, bleef Karel alleen in de bank zitten.

Dominee, die weg zou gaan, zei: „nu Karel, kom jongen, d'r uit!"

„k Wou u wat vragen, dominee!"

„En dat is?"

„Ja, zie, dominee! Het is nu gauw Kerstfeest. En dan krijgen wij allen een cadeautje. Maar nu wou ik wat extra geven. Heeft u daar iets op tegen?"

„Volstrekt niet, Karel! En wat wou je dan?"

„Zie, Nellie van der Laan is nog niet beter. Zij sukkelst maar door. En ze komt niet op het feest. Nu heb ik elke week een dubbeltje verdient bij van der Goot. Hier zijn er tien. Wil u nu wel een mandje vol fransche kronen voor mij koopen, van de mooiste en grootste,

een dubbeltje per stuk en dat onder den kerstboom neder zetten? Dan moet dit briefje er op liggen."

Karel reikte een stuk papier dominee toe. Hij las: „Aan Nellie van der Laan van een onbekenden gever."

Vragend zag de predikant den knaap aan.

„Waarom zóó gedaan, jongen?" vroeg hij ernstig.

„Och, dominee, u weet wel, dat ze in burgemeesters gracht bijna verdronken is en nu weet ik niet wat ik doen moet. Zij kreeg een fransche kroon van Agneta en ik schopte den appel in de gracht. Wil u het doen? Hier is t geld!"

„Jawel, Karel" zei de predikant, „dat wil 'k wel graag voor jou doen?"

Toen de knaap vertrokken was, stond de leeraar nog even stil in 't lokaal en terwijl hij het geld in zijn vak stak zei hij in zich zelf: „dat is me nu een jongen met een hart van goud!"

* *

Stille nacht!

Heil'ge næcht!

Heil en vree wordt gebracht

Aan een wereld verloren in schuld,

Gods beloften zijn heerlijk vervuld.

Amen! Gode zij d' eer!

De kinderstemmen ruischten door de gewelven van het kerkgebouw. Klapwiekend als op blanke engelen wickjes stegen de klanken opwaarts, suisden zacht weg in de donkerten der hooge boogzolders en daalden dan neder op de gemeente des Heeren, die om den lichtenden, groenen Kerstboom geschaard nederzat.

Jezus Christus is geboren!

De gemeente zong haren kerstpsalm:

Daar is uit 's werelds duistere wolken

Een licht der lichten opgegaan

Komt tot zijn schijnsel, alle volken!

En gij, mijn ziele! bid het aan,

Het komt de schaduwen beschijnen,

De zwarte schaduw van den dood;

De nacht der zonde zal verdwijnen,

Genade spreidt haar morgenrood.

Stil luisterend zat de aandachtige schare aan de voeten des leeraars, die verhaalde van het kind in Bethlehems kribbe, van de herders in het veld, van de engelen, die juichten in den hemel.

En zij waren daar allen in de kerk bijeen. Karel zat stil voor zich uit te kijken naast zijn vader en, God zij geloofd naast zijne herstelde moeder.

Af en toe drukten ze elkaar stil de hand.

Daar zat ook de burgemeester en naast hem zijne dochter Agneta met een blij gezicht.

Ook Jasper Knol en Dirk van Driel waren daar, maar zij wisten niet waarom zij er waren. Ze kwamen slechts om hun Kerstgeschenk te halen.

Dat was het kaf onder het koren! En zij waren hoogst ont vreden, toen ze niet nog *meer* hadden gekregen.

Doch toen ieder zijne gave onder den boom had ontvangen, werd het opeens zeer stil. De predikant nam een reenen korfje in de hand vol groote heerlijke appels. Een wit kle:dje lei er over. Hij hief het geschenk omhoog.

„Kinderen“, zei hij, „hier is één afwezig. Gij kent haar allen. Thans ligt ze op het ziekbed. Maar zij is niet vergeten. Zoo geduldig verdraagt ze haar lijden en wij hopen alen vurig met haar en hare ouders op herstel. Onder den Kerstboom stond haar geschenk met dit briefje er op: „Aan Nellie van der Laan van een onbekenden gever.“ Is hier één onder de aanwezigen, die haar in naam van dien onbekende en ook van ons allen, dit Kerstgeschenk wil brengen?“

Het werd doodstil. Agneta zag haar vader en hij haar vragend aan. Toen dwaalden hun oogen onwillekeurig naar Karel Klaproos heen, die stil voor zich uit zag.

„Als niemand wil, zouden mijne dochter en ik ons gaarne daarmee belasten“, zei de burgemeester.

Karel zag op. Agneta knikte hem toe: „ik heb je begrepen, jonger.“

Toen klonk het:

Eere zij God in den hooge.
En vrede op aarde,
In menschen welbehagen.

* * *

Jaren zijn voorbijgegaan.

Er zijn te Blokpoort vrij wat huizen bijgebouwd. Een groote fabriek is er verrezen, die aan vele handen werk verschaft. Baas Klaproos moest zelfs zijn winkel en werkplaats vergrooten. Karel, die het bedrijf van zijn vader ter hand nam, arbeidde krachtig mede. De armoede week uit de woning. Maar toen de typhus in het dorp uitbrak, werd ook de schoenmaker aangetast en sloopte die ziekte binnen enkele dagen zijn krachtig lichaam. Ook de moeder overleefde dien slag maar kort. Doch op haar sterfbed kon ze gerust zijn. Zij liet een zoon na, die groot en sterk was geworden en genade vond bij God en de menschen.

„Tot wederzien, lieve, beste moeder!“ had Karel haar voor 't laatst ingefluisterd,

De stervende knikte en met een glimlach op 't gelaat ging ze heen naar zaliger gewesten.

Toen stond Karel alleen.

Alleen? Wie ooit in Blokpoort komt zal de burge-meester er nog vinden en ook zijn ouden dienaar veldwachter van der Laan. Beiden worden oud, maar de tuindieven zijn er niet meer. Jasper Knol is eerst op de fabriek geweest en eindelijk wegens herhaalde dronkenschap weggezonden. Hij zwerft in ons vaderland om. Dirk van Driel is op zekeren dag met een kermistroep verdwenen.

Agneta is ook vertrokken. Ze is getrouwd en woont in den Haag. Elk jaar komt ze eenige weken te Blokpoort doorbrengen. Haar eerste gang is naar haar oude vrienden. Het porseleinen plaatje aan de deur, waarcp staat :

K. KLAPROOS,

Schoenmaker.

behoeft ze niet meer te zoeken. De weg is haar bekend.

Maar als ze den winkel doorgaat en gewoonlijk de jonge baas achter de toonbank staat om de klanten te bedienen, dan klinkt het uit Farel's mond :

„Wil u maar binnen gaan, mevrouw! Nellie is in de kamer!“

